

תלמוד בבלי – מסכת מנחות

פרק שני – הקומץ את המנחה

עריכה: אבי גורמן

[יג ע"א]

מתני':

הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר, מודה רבי יוסי בזה שהוא פיגול וחייבין עליו כרת.

להקטיר לבונתה למחר - רבי יוסי אומר: פסול ואין בו כרת, וחכ"א: פיגול וחייבין עליו כרת.

אמרו לו: מה שינה זה מן הזבח?

אמר להן: שהזבח - דמו ובשרו ואימוריו אחד, ולבונה - אינה מן המנחה.

גמ':

למה לי למיתנא "מודה רבי יוסי בזו"?

משום דקא בעי למיתנא סיפא: "להקטיר לבונתה למחר - ר' יוסי אומר: פסול ואין בו כרת" - מהו דתימא טעמא דר' יוסי משום דקסבר אין מפגלין בחצי מתיר, ואפי' רישא נמי [יג ע"ב] - קמ"ל דבהא מודה.

להקטיר לבונתה למחר - רבי יוסי אומר: פסול ואין בו כרת:

אמר ר"ל: אומר היה ר' יוסי - אין מתיר מפגל את המתיר. וכן אתה אומר בשני בזיכי לבונה של לחם הפנים, שאין מתיר מפגל את המתיר.

מאי "וכן אתה אומר"?

מהו דתימא, טעמא דרבי יוסי בלבונה משום דלאו מינה דמנחה היא, אבל בשני בזיכי לבונה דמינה דהדדי נינהו - אימא מפגלי אהדדי? - קמ"ל.

ומי מצית אמרת טעמא דר' יוסי בלבונה לאו משום דלאו מינה דמנחה היא? - והא קתני סיפא: "אמרו לו: מה שינתה מן הזבח? - אמר להן: הזבח דמו ובשרו ואימוריו אחד, ולבונה אינה מן המנחה"?

מאי "אינה מן המנחה" - אינה בעיכוב מנחה, דלאו כי היכי דמעכב להו קומץ לשירים - דכמה דלאו מתקטר קומץ לא מיתאכלי שירים - ה"נ מעכב לה ללבונה, אלא - אי בעי האי מקטר ברישא ואי בעי האי מקטר ברישא.

ורבנן: כי אמרינן אין מתיר מפגל את המתיר (גבי שחט אחד מן הכבשים לאכול מחבירו למחר דאמרת שניהם כשרים) - ה"מ היכא דלא איקבעו בחד מנא, אבל היכא דאיקבעו בחד מנא - כחד דמי.

א"ר ינאי: ליקוט לבונה בזר - פסול.

מ"ט?

א"ר ירמיה: משום הולכה נגעו בה. קסבר: הולכה שלא ברגל שמה הולכה, והולכה בזר - פסולה.

אמר רב מרי: אף אן נמי תנינא: "זה הכלל: כל הקומץ ונותן בכלי והמוליד והמקטיר" - בשלמא קומץ - היינו שוחט, מוליד נמי - היינו מוליד, מקטיר - היינו זורק, אלא נותן בכלי - מאי קא עביד? - אילימא משום דדמי לקבלה, מי דמי? - התם ממילא, הכא קא שקיל ורמי! - אלא משום דכיון דלא סגיא ליה דלא עבד לה - עבודה חשובה היא, על כרחיך משוי לה כקבלה, ה"נ - כיון דלא סגיא לה דלא עבד לה - עבודה חשובה היא, על כרחיך משוי לה כי הולכה!

לא, לעולם דדמי לקבלה, ודקא קשיא לך - התם ממילא הכא קא שקיל ורמי, מכדי תרוייהו קדושת כלי הוא, מה לי ממילא מה לי קא שקיל ורמי.

מתני':

שחט שני כבשים - לאכול אחת מן החלות למחר;

הקטיר שני בזיכין - לאכול אחד מן הסדרים למחר:

רבי יוסי אומר: אותו החלה ואותו הסדר שחישב עליו - פיגול וחייבין עליו

כרת, והשני - פסול ואין בו כרת.

וחכמים אומרים: זה וזה פיגול וחייבין עליו כרת.

גמ':

אמר רב הונא : אומר היה רבי יוסי : פיגל בירך של ימין - לא נתפגל הירך של שמאל.
מאי טעמא?

איבעית אימא סברא, ואיבעית אימא קרא :

איבעית אימא סברא : לא עדיפא מחשבה ממעשה הטומאה. אילו איטמי חד אבר - מי
איטמי ליה כוליה!?

ואיבעית אימא קרא : (ויקרא ז, יח) "והנפש האוכלת ממנו עונה תשא" – "ממנו" ולא
מחבירו.

איתיביה רב נחמן לרב הונא :

(וחכמים אומרים) לעולם אין בו כרת, עד שיפגל בשתיהן בכזית.

בשתיהן – אין, באחת מהן – לא.

מני? - אילימא רבנן, אפילו באחת מהן נמי!

אלא פשיטא - רבי יוסי.

אי אמרת בשלמא חד גופא הוא - מש"ה מצטרף. [יד ע"א] אלא אי אמרת תרי
גופי נינהו - מי מיצטרפי!?

הא מני - רבי היא. דתניא : השוחט את הכבש לאכול חצי זית מחלה זו, וכן חבירו
לאכול חצי זית מחלה זו, רבי אומר : אומר אני - שזה כשר. - טעמא דאמר "חצי"
"חצי", אבל אמר כזית משתיהן – מצטרף!

ורבי אליבא דמאן? - אי אליבא דרבנן? - אפי' באחת מהן נמי, אי אליבא דר' יוסי -
הדרא קושיין לדוכתיה!

לעולם אליבא דרבנן. ולא תימא "עד שיפגל בשתיהן", אלא [אימא 'עד שיפגל] בשניהן'
ואפילו באחת מהן. ולאפוקי מדר' מאיר, דאמר : מפגלין בחצי מתיר, קמ"ל – דלא.

אי הכי, מאי "לעולם"? - אי אמרת בשלמא בשתיהן ובשניהן ורבי יוסי היא ולאפוקי
מדר"מ ומדרבנן קאתי - היינו דקאמר "לעולם", אלא אי אמרת רבנן ולאפוקי מדר"מ
- מאי "לעולם"!!

ועוד, הא אמר רב אשי :

ת"ש: רבי [אלעזר] אומר משום רבי יוסי: פיגל בדבר הנעשה בחוץ – פיגל.
בדבר הנעשה בפנים - לא פיגל.

כיצד?

היה עומד בחוץ ואמר 'הריני שוחט ע"מ להזות מדמו למחר' - לא פיגל,
שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים. היה עומד בפנים ואמר 'הריני מזה ע"מ
להקטיר אימורין למחר ולשפוך שיריים למחר' - לא פיגל, שמחשבה בפנים
בדבר הנעשה בחוץ. היה עומד בחוץ ואמר 'הריני שוחט ע"מ לשפוך שיריים
למחר ולהקטיר אימורין למחר' – פיגל, שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ.

"לשפוך שיריים" - לאיפגולי מאי? - אילימא לאיפגולי דם, דם מי מיפגל? והתנן: אלו
דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול: הקומץ והלבונה, והקטורת, ומנחת כהנים,
ומנחת נסכים, ומנחת כהן משיח, והדם. - אלא פשיטא לאפגולי בשר.

השתא, ומה התם - דלא חשיב ביה בבשר גופיה, א"ר יוסי – מיפגל, הכא - דחשיב ביה
בזבח גופיה, לא כ"ש דפיגל בירך ימין פיגל בירך שמאל!?

ועוד, האמר רבינא:

תא שמע: הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר, מודה
רבי יוסי בזו שפיגל וחייבין עליו כרת.

"להקטיר קומצה" - לאיפגולי מאי? - אילימא לאיפגולי קומץ, קומץ מי מיפגל?
והתנן: אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול: הקומץ כו'. אלא פשיטא לאיפגולי
שיריים.

השתא, ומה התם - דלא חשיב בהו בשיריים גופיה [יד ע"ב] מיפגלי, הכא - דחשיב
בהו בזביחה גופה, לא כ"ש!?

אלא א"ר יוחנן: ה"ט דרבי יוסי - הכתוב עשן גוף אחד, והכתוב עשן שני גופין. גוף
אחד - דמעכבי אהדדי. שני גופין - דאמר רחמנא, הא לחודה עבידא והא לחודה
עבידא. ערבינהו – מתערבין, דהכתוב עשן גוף אחד. פלגינהו – מיפלגי, דהכתוב עשן
שני גופין.

בעי רבי יוחנן: פיגל בלחמי תודה - מהו? במנחת מאפה – מהו?

תנא ליה רב תחליפא ממערבא : וכן אתה אומר בלחמי תודה, וכן אתה אומר במנחת מאפה.

ת"ר :

בשעת שחיטה - חישב לאכול חצי זית, ובשעת זריקה - חישב לאכול חצי זית - פיגול, מפני ששחיטה וזריקה מצטרפין.
איכא דאמרי : שחיטה וזריקה - דתרווייהו מתירין - אין ; קבלה והולכה - לא.
ואיכא דאמרי : הנך דמרחקן, וכ"ש - הני דמקרבן.

איני? והא תני לוי :

ארבע עבודות אין מצטרפות לפיגול : שחיטה, זריקה, קבלה, והולכה?
אמר רבא : ל"ק, הא - רבי, הא - רבנן. דתניא : השוחט את הכבש - לאכול חצי זית מחלה זו, וכן חבירו - לאכול חצי זית מחלה זו, רבי אומר : אומר אני שזה כשר.
א"ל אביי : אימר דשמעת ליה לרבי - חצי מתיר וחצי אכילה, כולו מתיר וחצי אכילה - מי שמעת ליה?

א"ל רבא בר רב חנן לאביי : ואי אית ליה לרבי כולו מתיר וחצי אכילה, לגזור חצי מתיר וחצי אכילה אטו כולו מתיר וחצי אכילה! דהא רבי יוסי גזר, ורבנן גזרי. ר' יוסי גזר - דתנן : להקטיר לבונתה למחר - רבי יוסי אומר : פסול ואין בו כרת, וחכ"א : פיגול וחייבין עליה כרת. ורבנן נמי גזרי - דתנן : פיגול בקומץ ולא בלבונה, בלבונה ולא בקומץ - ר"מ אומר : פיגול וחייבין עליו כרת, וחכ"א : אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר!

א"ל : הכי השתא, בשלמא התם - גזר רבי יוסי קומץ דלבונה אטו קומץ דמנחה, רבנן גזרי - קומץ אטו קומץ דמנחת חוטא, ולבונה אטו לבונה הבאה בבזיכין. כבשים נמי - כבש אטו כבש חבירו, בזך אטו בזך חבירו. אלא הכא - מי איכא חצי מתיר וחצי אכילה בעלמא דליקום וליגזר!

הכי נמי מסתברא דטעמא דרבנן מש"ה הוא, דקתני סיפא : "מודים חכמים לר"מ במנחת חוטא ומנחת קנאות, שאם פיגול בקומץ שפיגול וחייבין עליה כרת, שהקומץ הוא המתיר". - הא למה לי למיתנא כלל, פשיטא, מי איכא מתיר אחרינא? - אלא לאו הא קמ"ל דטעמא דקומץ משום דאיכא קומץ דמנחת חוטא דדמי ליה.

מתני':

נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים –

רבי יהודה אומר: שניהם יצאו לבית השריפה, שאין קרבן ציבור חלוק;

וחכמים אומרים: הטמא - בטומאתו, והטהור – יאכל.

גמ':

א"ר אלעזר: מחלוקת - לפני זריקה, אבל לאחר זריקה - דברי הכל: הטמא בטומאתו והטהור יאכל.

ולפני זריקה במאי פליגי?

אמר רב פפא: בציץ מרצה על אכילות - קא מיפלגי: [טו ע"א] רבן סברי - הציץ מרצה על אכילות, ורבי יהודה סבר - אין הציץ מרצה על אכילות.

א"ל רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא: והא עולין - דהציץ מרצה על העולין, ופליגי! - דתניא: נטמא אחד מן הבזיכין - רבי יהודה אומר: שניהם יעשו בטומאה, לפי שאין קרבן ציבור חלוק, וחכמים אומרים: הטמא בטומאתו והטהור בטהרתו!

ועוד אמר רב אשי: ת"ש - ר' יהודה אומר: אפילו שבט אחד טמא וכל השבטים טהורין - יעשו בטומאה, לפי שאין קרבנות ציבור חלוק. - והכא מאי הציץ מרצה איכא!

ועוד, האמר רבינא: ת"ש - נטמאת אחת מן החלות או אחת מן הסדרין - רבי יהודה אומר: שניהם יצאו לבית השריפה, לפי שאין קרבן ציבור חלוק. וחכמים אומרים: הטמא בטומאתו והטהור יאכל. - ואם איתא, לפי שאין הציץ מרצה על אכילות - מיבעי ליה!

אלא א"ר יוחנן: [ת]למוד ערוך הוא בפיו של רבי יהודה - שאין קרבן ציבור חלוק.

מתני':

התודה מפגלת את הלחם, והלחם אינו מפגל את התודה.

כיצד?

שחט את התודה לאכול ממנה למחר - היא והלחם מפוגלין ; לאכול מן הלחם למחר - הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת.

הכבשים מפגלין את הלחם, והלחם אינו מפגל את הכבשים.

כיצד?

השוחט את הכבשים לאכול מהן למחר - הם והלחם מפוגלין ; לאכול את הלחם למחר - הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין.

גמ':

מ"ט?

אילימא משום דרב כהנא, דאמר רב כהנא: מנין ללחמי תודה שנקראו 'תודה'? - שנאמר (ויקרא ז, יב) "והקריב על זבח התודה חלות". - אי הכי, איפכא נמי!?

הא לא קשיא: 'לחם' - איקרי 'תודה', 'תודה' - לא איקרי 'לחם'.

אלא, הא דקתני: "הכבשים מפגלין את הלחם, והלחם אינו מפגל את הכבשים" - 'לחם' היכא אשכחן דאיקרי 'כבשים'?

אלא (לאו) היינו טעמא: לחם גלל תודה, ואין תודה גלל דלחם. לחם גלל דכבשים, ואין כבשים גלל דלחם.

וצריכי: דאי אשמעינן תודה - התם הוא דכי מפגל בלחם לא מפגלא תודה, משום דלא הוזקקו זה לזה בתנופה, אבל כבשים דהוזקקו זה לזה בתנופה - אימא כי מפגל בלחם ליפגלי נמי כבשים - צריכא.

בעא מיניה ר"א מרב:

השוחט את התודה לאכול כזית ממנה ומלחמה למחר - מהו?

לאיפגולי תודה - לא מיבעיא לי: השתא כולו מלחמה לא מיפגלא, ממנה ומלחמה מיבעיא?

כי קא מיבעיא לי לאיפגולי לחם - מי מצטרפה תודה לאיפגולי לחם או לא?

אמר ליה: אף בזו, הלחם מפוגל, והתודה אינה מפוגלת.

ואמאי? - לימא קל וחומר: ומה (תודה) המפגל - אין מתפגל, הבא לפגל ולא פיגל - אינו דין שלא יתפגל?

ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא? – והתניא: מעשה באחד [טו ע"ב] שזרע כרמו של חבירו סמדר, ובא מעשה לפני חכמים - ואסרו את הזרעים והתירו את הגפנים. – ואמאי? לימא קל וחומר הוא: ומה האוסר - אינו נאסר, הבא לאסור ולא אסר - אינו דין שלא יתאסר?

הכי השתא? התם - קנבוס ולוף אסרה תורה (דתנן היתה שדהו זרועה קנבוס ולוף לא יהא זורע על גביהם שהן עושות לשלש שנים), שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי. האי דעביד איסורא - קנסוה רבנן, האי דלא עביד איסורא - לא קנסוה רבנן. אבל הכא, לימא ק"ו!

ואיכא דמתני לה אכבשים:

בעא מיניה רבי אלעזר מרב:

השוחט את הכבשים לאכול כזית מהן ומלחמן – מהו?

לאיפגולי כבשים - לא קא מיבעיא לי: השתא כולו מלחם לא מפגלי, מהן ומלחמן מיבעיא?

כי קא מיבעיא לי - לאיפגולי לחם: מי מצטרפי כבשים לאיפגולי ללחם או לא?

א"ל: אף בזו, הלחם מפוגל, והכבשים אינן מפוגלין.

ואמאי? לימא ק"ו: ומה המפגל - אינו מתפגל, הבא לפגל ולא פיגל - אינו דין שלא יתפגל?

ומי אמרינן ק"ו כי האי גוונא? – והתניא: מעשה באחד שזרע כרמו של חבירו סמדר וכו'. – ואמאי? לימא ק"ו: מה האוסר - אינו נאסר, הבא לאסור ולא אסר - אינו דין שלא יתאסר?

הכי השתא? התם - קנבוס ולוף אסרה תורה, שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי. האי דעביד איסורא - קנסוה רבנן, דלא עביד איסורא - לא קנסוה רבנן. אבל הכא - לימא ק"ו!

מאן דמתני לה – אתודה, כל שכן – אכבשים.

ומאן דמתני לה – אכבשים, כבשים - הוא דהווקקו זה לזה לתנופה, אבל תודה דלא הווקקה זה לזה בתנופה – לא.

רבי אבא זוטי בעי לה הכי :

בעא מיניה ר' אלעזר מרב :

השוחט את הכבש 'לאכול כזית מחבירו' למחר – מהו? - "חבירו" - כבש משמע, ולא מפגל. או דלמא לחם משמע ומפגל ליה?

אמר ליה : תניתוה - שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר, הוא – פיגול, וחבירו – כשר. לאכול מחבירו למחר - שניהם כשרים. - אלמא חבירו - כבש משמע. דלמא דפריש ואמר : 'חבירו כבש'.

מתני' :

הזבח מפגל את הנסכים משקדשו בכלי - דברי ר"מ. הנסכים אינן מפגלים את הזבח.

כיצד?

השוחט את הזבח לאכול ממנו למחר - הוא ונסכיו מפוגלין.
להקריב נסכיו למחר - הנסכים מפוגלין, הזבח אינו מפוגל.

גמ' :

ת"ר :

נסכי בהמה - חייבין עליהן משום פיגול, מפני שדם הזבח מתירן לקרב - דברי ר"מ. אמרו לו לר"מ : והלא אדם מביא זבחו היום, ונסכיו עד יי ימים!

אמר להן : אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח.

א"ל : אפשר (לשנותו) [לשנותן] לזבח אחר!

אמר רבא : קסבר ר"מ - הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה.

ת"ר :

לוג שמן של מצורע - חייבין עליו משום פיגול, מפני שדם אשם מתירו לבהונות - דברי רבי מאיר.

אמרו לו לרבי מאיר : והלא אדם מביא אשמו היום, ולוגו מיכן ועד יי ימים!

אמר להן : אף אני לא אמרתי אלא בבא עם האשם.

[א"ל] : אפשר לשנותו לאשם אחר!

אמר רבא : קסבר רבי מאיר - הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה.

[טז ע"א]

מתני' :

פיגל בקומץ ולא בלבונה, בלבונה ולא בקומץ - ר' מאיר אומר : פיגול, וחייבין עליו כרת.

וחכמים אומרים : אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר.

ומודים חכמים לר' מאיר - במנחת חוטא ובמנחת קנאות, שאם פיגל בקומץ שהוא פיגול וחייבין עליו כרת, שהקומץ הוא המתיר.

שחט אחד מן הכבשים - לאכול ב' חלות למחר ;

הקטיר אחד מן הבזיכין - לאכול ב' סדרים למחר –

ר"מ אומר : פיגול, וחייבין עליו כרת.

וחכמים אומרים : אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר.

שחט אחד מן הכבשים - לאכול ממנו למחר, הוא פיגול וחבירו כשר.

לאכול מחבירו למחר - שניהם כשרים.

גמ' :

אמר רב : מחלוקת - שנתן את הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה, אבל נתן הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה - דברי הכל פיגול, שכל העושה על דעת ראשונה הוא עושה.

ושמואל אמר : עדיין הוא מחלוקת.

[וכן אמר רבי יוחנן : עיים היא מחלוקת]

יתיב רבא וקאמר לה להא שמעתא.

איתיביה רב אחא בר רב הונא לרבא :

בד"א? - בקמיצה ובמתן כלי ובהילוך, [אבל] בא לו להקטרה - נתן את הקומץ בשתיקה ואת הלבונה במחשבה, את הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה - ר"מ אומר : פיגול וחייבין עליו כרת.

וחכמים אומרים : אין בו כרת - עד שיפגל בכל המתיר.

- קתני מיהא : "נתן את הקומץ במחשבה ואת הלבונה בשתיקה" – ופליגי!?

אימא 'וכבר נתן את הלבונה בשתיקה' – מעיקרא.

שתי תשובות בדבר : חדא - דהיינו קמייתא. ועוד – התניא : אח"כ!

תרגמא רב חנינא : בבי דיעות.

ת"ש :

בד"א? - בדמים הניתנין על מזבח החיצון, אבל דמים הניתנין על מזבח הפנימי – כגון : מ"ג של יום הכיפורים ואחת עשרה של פר כהן משוח ואחת עשרה של פר העלם דבר של ציבור - פיגל בין בראשונה בין בשניה ובין בשלישית - ר"מ אומר : פיגול וחייבין עליו כרת.

וחכ"א : אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר.

קתני מיהא : "פיגל בין בראשונה בין בשניה ובין בשלישית" – ופליגי! וכי תימא : ה"נ בשתי דעות, הניחא למאן דאמר "בפר" - ואפי' בדמו של פר, אלא למ"ד "בפר" - ולא בדמו של פר - מאי איכא למימר?

אמר רבא : הכא במאי עסקי' - כגון שפיגל בראשונה, ושתק בשניה, ופיגל בשלישית. דאמרי' : אי ס"ד 'כל העושה - על דעת ראשונה הוא עושה', מיהדר פיגולי בשלישית למה לי?!

מתקיף לה רב אשי : מידי 'שתק' קתני?

אלא אמר רב אשי : הכא במאי עסקי' - כגון שפיגל בראשונה ובשניה (ובשלישית), דאמרי' : אי ס"ד 'כל העושה - על דעת ראשונה הוא עושה', מיהדר פגולי בשניה (ובשלישית) למה לי?!

[טז ע"ב]

והא "בין" "בין" – קתני!

קשיא.

אמר מר: ר"מ אומר: פגול וחייבין עליו כרת.

מכדי כרת לא מיחייב עד שיקרבו כל המתירין, דאמר מר: "ירצה" - כהרצאת כשר כך הרצאת פסול - מה הרצאת כשר עד שיקרבו כל המתירין, אף הרצאת פסול עד שיקרבו כל המתירין. והאי - כיון דחשיב בה בפנים פסליה, כי מדי בהיכל - מיא בעלמא הוא דקא מדי!?

אמר רבה: משכחת לה - בארבעה פרים וארבעה שעירים.

רבא אמר: אפילו תימא פר אחד ושעיר אחד, לפגולי – מרצי.

"ארבעים ושלש" - והתניא: ארבעים ושבע?

לא קשיא: הא - כמ"ד מערבין לקרנות, והא - כמ"ד אין מערבין.

והתניא: ארבעים ושמונה?

לא קשיא: הא - כמ"ד שירים מעכבין, הא - כמ"ד שירים לא מעכבין.

איבעיא להו: פיגל בהולכה מהו?

אמר ר' יוחנן: הולכה כקמיצה.

וריש לקיש אמר: הולכה כהקטרה.

בשלמא לריש לקיש: איכא נמי הולכה דלבונה.

אלא לרבי יוחנן - מ"ט?

אמר רבא: קסבר רבי יוחנן - כל עבודה שאינה מתרת, עבודה חשובה היא לפגל עליה בפני עצמה.

א"ל אביי: הרי שחיטת אחד מן הכבשים, דעבודה שאינה מתירתה, ופליגי – דתנן: שחט אחד מן הכבשים לאכול שתי חלות למחר, הקטיר אחד מן הבזיכין לאכול שני סדרים למחר - ר"מ אומר: פגול וחייבין עליו כרת, וחכ"א: אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר!?

א"ל: מי סברת לחם בתנור קדוש? - שחיטת כבשים מקדשא ליה, והבא לקדש - כבא להתיר דמי.

מתיב רב שימי בר אשי: אחרים אומרים: הקדים מולים לערלים – כשר, הקדים ערלים למולים – פסול. - וקיי"ל דבחצי מתיר פליגי!?

א"ל: מי סברת דם בצואר בהמה קדוש? - דם סכין מקדשא ליה, והבא לקדש - כבא להתיר דמי.

תא שמע: בד"א - בקמיצה ובמתן כלי ובהילוך. - מאי לאו הילוך דהקטרה!
לא, הילוך דמתן כלי.

אי הכי, "במתן כלי ובהילוך"? – בהילוך ובמתן כלי מיבעי ליה!
הא לא קשיא, תני הכי.

"בא לו להקטרה"? - בא לו להולכה מיבעי ליה!

הא לא קשיא: כיון דהולכה צורך דהקטרה היא, קרי לה הקטרה.

אלא "נתן את הקומץ בשתיקה"? - הולך מיבעי ליה!
קשיא.

הקטיר שומשום לאכול שומשום, עד שכלה קומץ כולו - רב חסדא, ורב המנונא, ורב ששת:

חד אמר - פיגול;

וחד אמר - פסול;

וחד אמר – כשר.

לימא, מ"ד פיגול - כר"מ, ומ"ד פסול – כרבנן, ומ"ד כשר – כרבי.

ממאי?

- דלמא, עד כאן לא קאמר ר' מאיר התם - אלא דחישב בשיעורו, אבל הכא - דלא חישב בשיעורו - לא!

ועד כאן לא קא אמרי רבנן התם - אלא דלא חישב ביה בכוליה מתיר, אבל הכא - דחישב ביה בכוליה מתיר - ה"נ דפגיל!

ועד כאן לא קא אמר רבי התם - אלא דלא הדר מלייה מאותה עבודה, אבל הכא -
דהדר מלייה מאותה עבודה - הכי נמי דפסיל!

אלא: מ"ד פיגול - דברי הכל. מאן דאמר פסול - דברי הכל. מאן דאמר כשר - דברי
הכל:

מאן דאמר פיגול דברי הכל - קסבר דרך אכילה בכך, ודרך הקטרה בכך.
ומ"ד פסול דברי הכל - קסבר (אין) דרך אכילה בכך, ואין דרך הקטרה בכך, והואי לה
כמנחה שלא הוקטרה.

ומאן דאמר כשר דברי הכל - קסבר דרך הקטרה בכך, ואין דרך אכילה בכך.

אמרי [יז ע"א] חריפי דפומבדיתא: הקטרה מפגלת הקטרה. ואפילו לרבנן - דאמרי
אין מפגלין בחצי מתיר, ה"מ היכא דחישב (ביה) [בהו] בשירים, ולבונה במילתא
קיימא, אבל הכא דחישב לה בלבונה - כמה דחישב ביה בכוליה מתיר דמי!

אמר רבא: אף אנן נמי תנינא: זה הכלל - כל הקומץ ונותן בכלי והמוליד והמקטיר
לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו - פסול ואין בו
כרת, חוץ לזמנו - פגול וחייבין עליו כרת. - מאי לאו, הקטרה דומיא דהנך, מה הנך -
בין לאכול בין להקטיר, אף הקטרה - בין לאכול בין להקטיר!
לא, הנך: בין לאכול בין להקטיר, הקטרה: לאכול - אין, להקטיר - לא.

יתיב רב מנשיא בר גדא קמיה דאביי, ויתיב וקא אמר משמיה דרב חסדא: אין הקטרה
מפגלת הקטרה. ואפילו לר"מ דאמר מפגלין בחצי מתיר, ה"מ היכא דחישב בהו
בשירים - דקומץ מתיר דידהו, אבל הכא - דקומץ לאו מתיר דלבונה הוא, לא מצי
מפגל ביה!

א"ל אביי: עני מרי - משמיה דרב?

א"ל: אין.

איתמר נמי - אמר רב חסדא אמר רב: אין הקטרה מפגלת הקטרה.

אמר רב יעקב בר אידי משמיה דאביי: אף אנן נמי תנינא: שחט אחד מן הכבשים
לאכול ממנו למחר, הוא פיגול וחבירו כשר. לאכול מחבירו למחר, שניהם כשרין. -
מ"ט? - לאו משום דכיון דלאו מתיר דידהו הוא, לא מצי מפגל ביה!

לא, התם הוא דלא איקבע בחד מנא, אבל הכא דאיקבע בחד מנא - כי חד דמו!

אמר רב המנונא: הא מילתא אבלע לי רבי חנינא ותקילא לי ככוליה תלמודאי -
הקטיר קומץ להקטיר לבונה (ולבונה), לאכול שירים למחר – פגול.

מאי קמ"ל?

אי הקטרה מפגלת הקטרה - קמ"ל, לימא: הקטיר קומץ להקטיר לבונה?

אי מפגלין בחצי מתיר - קמ"ל, לימא: הקטיר קומץ לאכול שירים למחר?

אי תרוייהו (אתא) - קמ"ל, לימא: הקטיר קומץ להקטיר לבונה ולאכול שירים
למחר?!

אמר רב אדא בר אהבה: לעולם קסבר אין הקטרה מפגלת הקטרה, ואין מפגלין בחצי
מתיר, ושאני הכא - דפשטא ליה מחשבה בכולה מנחה.

תני תנא קמיה דרב יצחק בר אבא: הקטיר קומץ לאכול שירים, לדברי הכל – פגול.

והא מיפלג פליגי?

אלא אימא: "לדברי הכל פסול".

ולימא: "ה"ז פגול" - ור"מ היא?

תנא "דברי הכל" – אתנייהו. "פיגול" ב"פסול" - מיחלף ליה. "הרי זה" ב"דברי הכל"
- לא מיחלף ליה!